

FORENINGEN AF DANSKE SKATTEANKENÆVN

Den 29. marts 2005

Side 1/4
Direkte 3370 3253
Ref.: jim

Skatteudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Skatteudvalget (2. samling)
L 110 - Bilag 6
Offentligt

Anbefalinger til brug for Skatteudvalgets behandling af L 110 Forslag til Skatteforvaltningsloven

Til brug for Skatteudvalgets behandling af L 110 Forslag til Skatteforvaltningsloven har Foreningen af Danske Skatteankenævne (FDS) nedenfor redegjort nærmere for skatteankenævnenes synspunkter og anbefalinger i forhold til de dele af forslaget til skatteforvaltningslov, der omhandler den administrative klagebehandling.

FDS ønsker med denne henvendelse at henlede udvalgets opmærksomhed på tre forhold af betydning for borgernes retssikkerhed samt for betingelserne for skatteankenævnenes virke fremover:

1. Ensartet klageadgang for alle skatteydere
2. Udpegelsen af skatteankenævnsmedlemmer
3. Organiseringen af den decentrale klagebehandling

1. Ensartet klageadgang for alle skatteydere

Efter § 5, stk. 2 kan afgørelser, der kan påklages til skatteankenævnet, efter klagerens valg i stedet påklages til Landsskatteretten. Afgørelser over forskudsregistrering af indkomst påklages dog altid til skatteankenævnet og skatteankenævnets afgørelse er endelig.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at "Med forslaget får borgerne mulighed for at afpasse klagesagsbehandlingen efter sagens karakter og i øvrigt efter individuelle behov".

Den pågældende valgmulighed kan begrundes sagligt i sager, der samtidigt omhandler selskab og hovedaktionær. I sådanne sager er klagerens afkald på skatteankenævnets klagebehandling i realiteten en forudsætning for, at der kan gennemføres en hensigtsmæssig klagebehandling, da skatteankenævnet ikke siden medio 1998 har haft kompetence til at behandle selskabssager.

FDS er imidlertid af den opfattelse, at retssikkerhedsmæssige såvel som ressourcemæssige betragtninger tilsiger, at skatteankenævnet igen får kompetence til at behandle selskabssager.

En sådan udvidelse af skatteankenævnenes kompetence vil indebære en række fordele i forhold til den foreslåede model. Fordelene vil være:

- øget retssikkerhed som følge af, at alle får samme klageadgang samt mulighed for en hensigtsmæssig behandling af skatteansættelsen allerede i første klageinstans – eksempelvis ligestilling for den lille lokale håndværksmester, der har valgt at drive sin virksomhed i selskabsform sammenlignet med tilsvarende virksomheder drevet i personlig form.
- reduktion af sagsbehandlingstiden
- reduktion af borgernes ressourceforbrug gennem muligheden for en hurtigere lokal klagebehandling
- reduktion af det offentliges ressourceforbrug gennem en mere hensigtsmæssig udnyttelse af ressourcerne i skatteankenævnene og deres sekretariater henholdsvis i Landsskatteretten.

Sammenholdes den allerede gennemførte koncentrering og professionalisering af skatteankenævnenes sekretariatsbetjening med forslaget om en betydelig reduktion af antallet af skatteankenævn, så ses der ikke længere at være en saglig begrundelse for at afskære selskaber fra at få behandlet en klage over selskabets skatteansættelse ved skatteankenævnet.

Det gælder endvidere, at med opretholdelse af den foreslåede mulighed for at overspringe skatteankenævnets klagebehandling vil større selskaber og hovedaktionærselskaber uændret kunne vælge at gå direkte til Landsskatteretten, når det er mest hensigtsmæssigt for de pågældende.

2. Udpegelsen af skatteankenævnsmedlemmer

Efter § 6, stk. 2 udnævner skatteministeren det enkelte skatteankenævnsmedlem/suppleant efter indstilling fra en kommunalbestyrelse.

Kommunalbestyrelsen skal indstille mindst 2 kandidater for hver af kommunens pladser i nævnet - tilsvarende skal kommunalbestyrelsen indstille mindst 2 kandidater til hvervet som suppleant for hver af kommunens pladser i nævnet.

Som udgangspunkt vil kommunalbestyrelsens indstilling afspejle styrkeforholdet mellem de politiske grupperinger i kommunalbestyrelsen. Det samme vil gælde i forhold til alternative kandidater til den enkelte post. Det vil således være en bestemt politisk gruppering i kommunalbestyrelsen, der udvælger en given person som kommunens repræsentant og den samme gruppe der vil udvælger et eventuelt alternativ kandidat til den pågældende post. I valget mellem de alternative kandidater vil skatteministeren derfor ikke kunne medvirke til at sikre en større politisk bredde i skatteankenævnets sammensætning end hvis kommunalbestyrelsen foretog udvælgelsen direkte.

Den politisk bredde i det enkelte skatteankenævn sikres bedst, hvis antallet af skatteankenævnsmedlemmer fastsættes således, at den enkelte kommune bliver bredt repræsenteret i skatteankenævnet.

Efter forslaget skal kommunalbestyrelsens indstilling være ledsaget af en angivelse af den enkelte kandidats kvalifikationer for at bestride hvervet. Skatteankenævnsmedlemmer er og bør fortsat være lægmænd i lighed med eksempelvis domsmænd. Et lægmandsorgans adelsmærke er, at det er sammensat med en sådan politisk, geografisk og erhvervsmæssig bredde, at det bedst muligt afspejler borgerne i det område, hvor det har sit virke. Uanset hvilken type af kvalifikationer, der bliver tillagt størst vægt ved skatteministerens udvælgelse af skatteankenævnsmedlemmer, så vil selve udvælgelsen uvilkårligt reducere bredden i organets sammensætning.

FDS anbefaler derfor, at den foreslåede kvalifikationsbeskrivelse bortfalder og at skatteministeren friholdes for at skulle foretage et valg mellem alternative kandidater indstillet af en kommunalbestyrelse. En saglig begrundelse for valget mellem alternative kandidater vil kun foreligge i de formentlig yderst sjældne tilfælde, hvor skatteministeren er i besiddelse af oplysninger, der belaster en indstillet kandidat.

Det er derfor FDS' opfattelse, at de hensyn, der ligger til grund for den foreslåede model, fuldt ud kan imødekommes, hvis modellen ændres således, at skatteministeren udnævner det enkelte skatteankenævnsmedlem og en suppleant herfor efter indstilling fra kommunalbestyrelsen, og at skatteministeren kan pålægge kommunalbestyrelsen at indstille en anden person til beklædningen af et hverv, når det kan begrundes sagligt.

3. Organiseringen af den decentrale klagebehandling

Efter § 6, stk. 1 bestemmer skatteministeren landets inddeling i skatteankenævnskredse og dermed antallet af skatteankenævn.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget (afsnit 4.3.2), at der "Herved muliggøres en løbende tilpasning af nævnsstrukturen efter sagstilgangen i de forskellige dele af landet og til organiseringen af told- og skatteforvaltningen". Det fremgår endvidere, at det er tanken, at "antallet af skatteankenævn tilpasses efter antallet af skattecentre".

FDS finder det hensigtsmæssigt, at skatteministeren får kompetence til en løbende tilpasning af nævnsstrukturen efter sagstilgangen i de forskellige dele af landet.

FDS har i sit høringssvar anbefalet skatteministeren, at inddrage relevante hensyn til såvel borgerne som skatteankenævnenes medlemmer i fastlæggelsen og evt. efterfølgende justeringer af rammerne for nævnsstrukturen. Her tænkes ikke mindst på betydningen af de geografiske afstande og på det enkelte skatteankenævns sagsmængde.

FDS er opmærksom på, at muligheden for at opdele det enkelte skatteankenævn i flere besluttende led på forskellig måde kan være med til at begrænse de geografiske afstande og sagsbehandlingstiden.

Erfaringerne viser imidlertid, at skatteankenævn med flere besluttende led er sekretariatsmæssigt mere ressourcekrævende end et tilsvarende antal selvstændige skatteankenævn med samme befolkningsunderlag. Det er derfor FDS' opfattelse, at anvendelsen af besluttende led på samme måde som nu alene bør være en metode til at sikre hensigtsmæssige vilkår for klagebehandlingen i de områder, hvor kommunestørrelsen i sig selv tilsiger en opsplitning i mindre udførende enheder (eksempelvis København, Århus, Aalborg, Odense).

Hertil kommer, at det vil være lettere at sikre en passende politisk, geografisk og erhvervsmæssig bredde i en struktur med flere selvstændige skatteankenævn frem for i en struktur med samme antal udførende enheder organiseret som besluttende led.

Told- og skatteforvaltningen vil efter forslaget blive organiseret som en enhedsforvaltning, hvor den daglige administration varetages af et antal skattecentre, der geografisk er jævnt fordelt over landet. Som organisatorisk enhed i den statslige enhedsforvaltning kan det enkelte skattecenter varetage ligningsmæssige opgaver i forhold til skatteydere i hele landet.

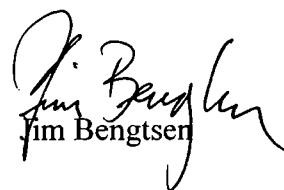
I modsætning hertil skal skatteankenævnet også fremover forestå klagebehandlingen i forhold til de borgere, der er bosiddende i den pågældende skatteankenævnskreds, og det uanset hvilken del af told- og skatteforvaltningen eller hvilket skattecenter, der har foretaget skatteansættelsen. Der er således ingen nødvendig identitet mellem kundekredsen til et skattecenter og til det skatteankenævn, der er placeret i samme geografiske område.

En automatisk sammenkædning af antallet af skatteankenævn og skattecentre vil endvidere kunne vise sig u hensigtsmæssig i forbindelse med fremtidige ønsker om justering af enten skatteankenævns- eller skattecenterstrukturen.

Det er derfor FDS' opfattelse, at antallet af skattecentre, ikke i sig selv bør tillægges afgørende betydning i relation til fastsættelsen af antallet af skatteankenævn.

Med venlig hilsen

Bent Løvschal

Jim Bengtson